

Příběhy našich sousedů – paní Libuše Nováková vypráví o své mamince Jiřině Malinové

Paní Libuše Nováková se narodila v roce 1950. Vyprávěla nám příběh svojí maminky, Jiřiny Malinové z Topolné, která prožila část života v Sovětském svazu.

„V roce 1925 se ve stalingradské oblasti zakládala Slovácká komuna. Toto družstvo mělo pomoci mladému sovětskému státu, odjelo tam 500 členů z Moravy i ze Slovenska, i rodina mojí maminky. Alois Malina, Hedvika Malinová a tři její děti.“

Přistěhovalci z Moravy nahradili původní kozácké obyvatele osady. Ti byli po neúspěšném protisovětském povstání vyhnáni na Sibiř.

Alois Malina jako vystudovaný agronom objížděl zemědělské usedlosti v okolí. Učil venkovany lépe obdělávat pole a starat se o úrodu. Jeho žena Hedvika ale nebyla v Sovětském svazu šťastná a když onemocněla, podařilo se jí i s dětmi vrátit na Moravu do Topolné. V roce 1933 zemřela na tuberkulózu.

„Otec pro děti přijel a vzal je s sebou do Sovětského svazu. Přijeli tam v srpnu a hned v září začaly chodit do školy. Během roku se jazyk naučily a na konci již měly pěkné vysvědčení. Všichni byli nadaní a tak studovali. Moje maminka chemickou průmyslovku.“

Když Sovětský svaz vstoupil do 2. světové války, všichni sourozenci Malinovi odešli bojovat.

„Moje maminka Jiřina bojovala jako radistka v Rudé armádě. Vyprávěla nám, že při nočních hlídkách v obleženém Stalingradu byla taková tma, že kdyby před vámi někdo stál s obličejem až u vás, nic byste neviděli. Když Rudá armáda zvítězila u Stalingradu, ti nejvíce zubožení byli odesláni do sanatoria k Moskvě, aby byli znovu schopni boje. V roce 1943 obdržela moje maminka medaili za obranu Stalingradu.“

Po skončení 2. světové války získala paní Jiřina Malinová díky svému bratrovi, v té době již zaměstnanci Ministerstva obrany Československa, povolení k opuštění Rudé armády a k návratu domů.

„Byl to poslední návratový transport do Československa. Mnoha Čechům a Slovákům se to nepodařilo. Nakonec v Praze vystoupili na rodnou zem 23. března 1947. Moje maminka a sestra dostaly pracovní umístěnku do Roudnice nad Labem do továrny Glazura.“

Paní Libuše Nováková vzpomíná na svoji maminku, válečnou hrdinku Jiřinu Malinovou, jako na starostlivou a laskavou ženu. Přes prožité útrapy vždy nabádala své děti, aby se dívaly s odvahou do budoucnosti a snažily se o co nejlepší vzdělání.